

РЕШЕНИЕ

№ 491

гр. Варна, 16.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 52 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ивалена Димитрова

при участието на секретаря Снежана Д. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивалена Димитрова Гражданско дело № 20233110106557 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по Глава XIII от ГПК.

Образувано е по предявен от „Д. З.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. №, срещу О. В., Булстат *****, със седалище и адрес на управление: гр. В., бул. №, искове както следва

- с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 и т. 3 КЗ за осъждане на ответника да изплати на ищеца, след увеличаване на иска по размер на осн. чл. 214, ал. 1 ГПК, сумата в размер на 3595,89 лева, представляваща изплатено от „Д. З.“ АД застрахователно обезщетение по застраховка „Каско на МПС“ по щета № 211316279/2022 г. и реализираните обичайни разноси за неговото определяне, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исковата молба – 25.05.2023 г., до окончателното изплащане на задължението;

- с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да изплати на ищеца сумата в размер на 236,29 лева – частичен иск от сумата 424,83 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 14.04.2022 г. до 23.05.2023 г. върху изплатеното от „Д. З.“ АД обезщетение в размер на 3580,89 лева по щета № 211316279/2022 г. и реализираните обичайни разноси за неговото определяне в размер на 15,00 лева.

В исковата молба ищецът излага, че на 18.09.2022 г. в гр. Варна, в к.к. „Ален мак“ на ул. „Янко Славчев“ до Варненски свободен университет, е настъпило произшествие, при което върху паркиран лек автомобил „М. 3“ с рег. № * **** *, собственост на Г. Р.а,

управляван от Д. Р., е паднало дърво. В резултат на произшествието на горечитираното МПС са нанесени материални щети. За произшествието е издадено Удостоверение № 716801-745 от 23.09.2022 г. от Първа районна служба „Пожарна безопасност и защита на населението“ – Варна. Твърди се, че към датата на инцидента л.а. „М. 3“ с рег. № * **** ** е бил застрахован по застраховка „Каско на МПС“, полица № 0312220012006340, при ищцовото дружество. За уврежданията по автомобила била предявена претенция, образувана ликвидационна преписка № 211316279, били извършени огледи и изготвени заключения с опис на щетите. Твърди се, че увреденият автомобил е възстановен в автосервиз „Ауто Финес“ ЕООД, като за извършените ремонтно-възстановителни работи била издадена фактура на стойност 3580,89 лева. Сумата била платена от ищцовото дружество на 15.11.2022 г. Във връзка с ликвидацията на преписката били реализирани и обичайни разноски в размер на 15,00 лева. Предвид изложеното, се позовава на чл. 410, ал. 1, т. 2 и т. 3 от КЗ, във вр. с чл. 49, вр. чл. 45 от ЗЗД за встъпване в правата на застрахованото лице Г. Р.а. Счита, че отговорността за настъпилото произшествие, изразяваща се в бездействие, е на О. В., в качеството ѝ на собственик на дървото и възложител на работата, при или по повод на която са възникнали вреди. Заявява, че в конкретния случай О. В. и лицата, на които е била възложена работата по поддръжка на зелените площи, са проявили бездействие, като не са изпълнили задълженията си по чл. 30, ал. 4 на Закона за пътищата.

Сочи, че на О. В. била изпратена регресна покана за възстановяване на изплатената от ищцовото дружество сума, но задължението останало непогасено, поради което е налице правен интерес от предявяване на настоящите претенции. Претендира присъждане и на сторените по делото разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът О. В. депозира писмен отговор. Счита, че представените доказателства не обосновават извод за наличие на причинна връзка между настъпилото увреждане и осъществено противоправно бездействие на ответника. Оспорва претенциите и по размер, като счита същите за силно завишени. Счита, че вредата може и да се дължи на случайно събитие или непреодолима сила, дава се пример с наличието на буря или силен вятър. Настоява за отхвърляне на претенциите и присъждане на разноски.

В съдебно заседание ищецът „Д. 3.“ АД не изпраща представител. С молба вх. № 5395/22.01.2024 г. процесуалният му представител изразява становище по съществото на спора, като поддържа исковата претенция.

В съдебно заседание ответникът О. В. се представлява от юрисконсулт С. Д.. Оспорва исковата молба, поддържа депозирания писмен отговор на същата.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от **фактическа страна** следното:

По делото е прието за безспорно, а и от Полица № 0312220012006340 се установява, че лек автомобил марка „М.“ с рег. № * **** ** е застрахован по застраховка „Каско на МПС“, клауза Пълно какско“, към „Д. 3.“ АД, за периода от 09.03.2022 г. до 08.03.2023 г. Застрахователната сума на МПС е в размер на 7500 лева; застраховащ и застрахован - Г. И.а Р.а.,

Видно от Общите условия към горната застраховка, същата покрива събития в паркирано състояние на превозното средство.

От Удостоверение за техническа изправност на ППС, протокол № 28086492, разрешение № 1379/1, е видно, че лек автомобил „М. 3“ с рег. № * **** ** е преминал преглед за техническа изправност на 04.03.2022 г.

От Удостоверение рег. № 716801-745/23.09.2022 г., издадено от Първа районна служба „Пожарна безопасност и защита на населението“ - Варна, да послужи пред „Д. 3.“ АД, се установява, че на 18.09.2022 г. в 11:00 ч. в Първа РСПБЗН - Варна, е получено съобщение за паднало дърво върху лек автомобил „М.“ с рег. № * **** ** на адрес: к.к. „Ален мак“, до ВСУ, гр. Варна, като служители на посочената служба са посетили и ликвидирали произшествието.

„Д. 3.“ АД е уведомено за процесното застрахователно събитие с Искане за оценка на вреди по застраховка „Каско на МПС“ на 19.09.2022 г. от Д. И. Р. – представител на застрахованата Г. И.а Р.а.

С Протокол № 11432-16635740837/19.09.2022 г. и Протокол № 13454-16649499135/05.10.2022 г. за извършен оглед на МПС по щета № 211316279 от представител на „Д. 3.“ АД, са установени щети по следните части на лек автомобил марка „М.“, модел 3, с рег. № * **** **: таван, врата на багажник, спойлер врата багажник, рамка врати - д., рамка врати - л., облицовка задна броня, калник заден ляв, преден капак, калник преден ляв, фар ляв, предна врата - л., задна врата - л., гредя напр. задна таван, колона задна дясна, колона задна лява, панта з. капак дясна, панта з. капак лява, ПВЦ водач ляв задна броня.

Видно от Фактура № 0000016134/07.11.2022 г., издадена от „Ауто Финес“ ЕООД, ремонтът по щета 211316279 на лек автомобил „М. 3“ с рег. № * **** ** възлиза на 3580,89 лева с вкл. ДДС.

С ликвидационен акт 1070805/07.11.2022 г. на „Д. 3.“ АД, генерална агенция Провадия, по ликвидационна преписка № 211316279 от 18.09.2022 г., полица 0312220012006340, е разпоредено на „Ауто Финес“ ЕООД да бъде изплатена сумата 3580,89 лева.

Видно от преводно нареждане от дата 15.11.2022 г., „Д. 3.“ АД е изплатило на „Ауто Финес“ ЕООД сумата от 3580,89 лева, с основание щета 211316279, рег. ув. МПС: * **** **. Ответникът О. В. не оспорва извършеното плащане.

С регресна покана изх. № 310002293/13.03.2022 г. „Д. 3.“ АД уведомява О. В. за изплатеното от дружеството обезщетение по щета № 211316279/2022 г. по повод застрахователно събитие, причинено от необезопасено дърво на ул. „Янко Славчев“, гр. Варна, на 18.09.2022 г. Кани представител на Общината в 7-дневен срок от получаване на съобщението да се яви в представителство на дружеството за уговаряне на начина на заплащане на възникналото на основание чл. 410, ал. 1 от КЗ задължение в размер на 3595,89 лева, включващо изплатено обезщетение за претърпени вреди в размер на 3580,89 лева и ликвидационни разноски в размер на 15 лева, или да изплати дължимата сума по банков път. От обратна разписка към товарителница 9102955419 на куриерски услуги „Европът“ се установява, че регресна покана 211316279 от „Д. 3.“ АД е получена от О. В. на 14.03.2023 г.

С писмо рег. № РД23005471ВН_001ВН/16.03.2023 г. Директорът на дирекция „ПНО“ към О. В. уведомява „Д. 3.“ АД, че счита претенцията, предявената с регресна покана по щета № 211316279/2022 г., за неоснователна.

В заключението си по допуснатата съдебно-автотехническа експертиза вещото лице

А. В. излага, че предвид уврежданията, установени по процесния автомобил при извършения оглед от представител на застрахователя и видими на предоставения снимков материал, реалният и възможен механизъм на настъпване на застрахователното събитие е следният: пряк контакт между превозното средство, намиращо се в покой, и твърд предмет с голяма маса, движещ се вследствие на земното притегляне в посока към земната повърхност, непосредствено над автомобила. Сочи, че обичайно такъв тип увреждане се получава при падане на голям клон или ствол на дърво върху превозно средство. Прави заключение, че уврежданията по автомобила са в причинно-следствена връзка с посочения механизъм на произшествието.

Съгласно заключението, всички установени от застрахователя и извършени ремонтно-възстановителни работи са били необходими за отстраняване на вредите по процесния автомобил.

Вещото лице определя общия размер на щетите върху лек автомобил „М. 3“ с рег. № * **** * по средни пазарни цени към датата на ПТП на сумата от 8578,89 лева, включваща следните позиции: обща стойност на резервните части – 3431,45 лева, общо за операции Д/М и Р/О – 31,9 часа x 36,00 лева средна пазарна цена на труда за 1 нормочас с вкл. ДДС = 1148,40 лева, общо за операции за ремонт – 21,6 часа x 36,00 лева средна пазарна цена на труда за 1 нормочас с вкл. ДДС = 777,60 лева, общо за операции за боядисване – 57,44 часа x 36,00 лева средна пазарна цена на труда за 1 нормочас с вкл. ДДС = 2067,84 лева, общо за основни и допълнителни материали – 1153,60 лева.

Сочи, че размерът на изплатеното от застрахователя обезщетение – 3595,89 лева, съответства на нужните средства за отстраняване на причинените щети съобразно действащите към момента на събитието пазарни цени и методиката за определяне на обезщетения по застраховка „Каско на МПС“ с използване на употребявани резервни части, нормочас, нормативи за ремонтни операции и материали съгласно договорни отношения между застрахователната компания и сервиза, извършващ ремонта, и включени 15 лева ликвидационни разноски.

В хода на производството са събрани и гласни доказателства чрез разпит на свидетеля Д. И. Р. - водач на процесния автомобил на датата на произшествието. Свидетелят излага, че паркирал автомобила на ул. „Янко Славчев“, пред ВСУ, вдясно по платното за движение, като нямало знаци, забраняващи паркирането и престоя на МПС. Имало буря и на излизане от университета свидетелят видял, че дърво, намиращо се на тротоара, е паднало върху автомобила. Обадил се на тел. 112 и оттам изпратили пожарникари, които отстранили дървото - нарязали го и го извозили. В резултат на произшествието били причинени вреди по багажника и тавана на автомобила.

С оглед на така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Съгласно нормата на чл. 410, ал. 1, т. 2 и 3 от Кодекса за застраховането, с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне, срещу възложителя за възложената от него на трето лице работа, при или по повод на която са възникнали вреди по чл. 49 от Закона за задълженията и договорите (т. 2), или собственика на вещта и лицето, което е било длъжно да упражнява надзор върху вещта, причинила вреди на застрахования по чл. 50 от Закона за задълженията и договорите (т. 3).

За да възникне регресното право на застрахователя по имуществена застраховка по чл. 410, ал. 1, т. 2 и/или т. 3 от КЗ, е необходимо да се установи кумулативно наличие на следните предпоставки: валиден към датата на застрахователното събитие договор за застраховка, извършено плащане от застрахователя на обезщетение за причинените вреди и осъществен деликт вследствие на противоправно деяние (действие или бездействие) от лице, изпълняващо възложена му работа (по т. 2) или настъпили вреди поради свойствата на

самата вещ (по т. 3). С ППВС № 17/1963 г., допълнено с ППВС № 4/1975 г., т. 3, са дадени задължителни указания на съдилищата досежно разграничаване на отговорността по чл. 45 (чл. 49) ЗЗД и по чл. 50 ЗЗД, в които е посочено, че за разлика от хипотезата на чл. 45 (чл. 49) ЗЗД, при която увреждането трябва да е в резултат на виновно поведение на дееца, включително и бездействие, отговорността по чл. 50 ЗЗД може да се ангажира, когато вредите са настъпили поради свойства на самата вещ. Съгласно ППВС № 17/1963 г., възможно е отговорността да се ангажира и на двете основания, ако вредите са настъпили в резултат както на вещта, така и от виновното поведение на дадено лице.

В настоящия случай първите две предпоставки - наличието на валидно облигационно правоотношение към датата на произшествието по договор за застраховка „Каско на МПС“ между ищеца и увреденото лице, обективизирано в застрахователна полица № 0312220012006340, и изплащането на застрахователно обезщетение в размер на 3580,89 лева по щета № 211316279/2022 г. - са безспорни между страните. Спорът се концентрира около наличието на основание за ангажиране отговорността на О. В. за причинените вреди, както и около размера на вредите.

Падането на дърво върху лек автомобил „М.“ с рег. № * **** ** на 18.09.2022 г. на адрес: к.к. „Ален мак“, до ВСУ, гр. Варна, е удостоверено от Първа районна служба „Пожарна безопасност и защита на населението“ - Варна. От показанията на свид. Р., водач на процесния автомобил в деня на произшествието, се установява, че падналото върху автомобила дърво се е намирало върху тротоара, като това обстоятелство не е оспорено от ответника. Съгласно заключението на вещното лице по допуснатата САТЕ, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено, уврежданията по автомобила са в причинно-следствена връзка с механизма на произшествието - падане на дърво върху превозното средство.

Съгласно чл. 2, ал. 1, т. 2 от Закона за общинската собственост, общинска собственост са имотите и вещите, предоставени на общината със закон. На основание § 7, ал. 1, т. 4 от ПЗР на Закона за местното самоуправление и местната администрация, с влизане в сила на закона преминават в собственост на общините следните държавни имоти: общинските пътища, улиците, булевардите, площадите, обществените паркинги в селищата и зелените площи за обществено ползване. Съгласно чл. 61, ал. 4, вр. ал. 2 от ЗУТ, озеленените площи за широко обществено ползване, предназначени за трайно задоволяване на обществени потребности от национално или общинско значение - паркове, градини, улично озеленяване, собственост на държавата и общините, са публична собственост. Чл. 62, ал. 10 на същия закон предвижда, че общинският съвет приема наредба за изграждане и опазване на зелената система на територията на общината.

С чл. 63, ал. 2 на ЗУТ е уредено, че дълготрайни декоративни дървета и дървета с историческо значение могат да се отсичат или изкореняват само по изключение след писмено разрешение от кмета на общината, издадено въз основа на санитарна експертиза за състоянието на дървото. Според чл. 19, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1 за опазване на озеленените площи и декоративната растителност, издадена от Министъра на териториалното развитие и строителството, обн. ДВ. бр. 26 от 30.03.1993 г., преместването, отсичането или изкореняването на изсъхнали дървета и храсти, както и на такива, чието състояние застрашава безопасността на движението или сигурността на гражданите, сградите и благоустройствените фондове, става въз основа на писмено разрешение от кмета на общината.

Нормативната уредба относно изграждането и опазването на зелената система конкретно на територията на община Варна се съдържа в Наредба на Общински съвет - Варна, за изграждане, стопанисване, контрол и опазване на зелената система на територията на О. В., приета с Решение № 1227-8(14)701 от 2.04.2009 г. на Общинския съвет - Варна, въз основа на законовата делегация на чл. 62, ал. 10 ЗУТ. Според чл. 34 и сл. от Наредбата на ОбС - Варна, поддържането на зелените площи е специфична и творческа дейност, която се ръководи от ландшафтен архитект или инженер по озеленяване и се извършва от специализирани фирми по озеленяване. Тя е непрекъснат процес с агробиологичен, строително-ремонтен характер, осигуряващ необходимите условия за комплексно функциониране на елементите на зелената система (чл. 34, ал. 1). Общинските зелени площи за широко обществено ползване на всеки пет години се подлагат на преглед и преценка за необходимостта от частична реконструкция на амортизирани биологични или благоустройствени фондове, като прегледът и преценката се извършват от специализираната общинска служба по озеленяване и специализираните служби към районните администрации (чл. 34, ал. 2). Поддържането на зелените площи се извършва въз основа на технологични нормативи, съгласно вида и категорията на зелената площ, повтораемостта и обема на работите на съответните структурни елементи, а контролът върху качеството на работата по поддръжката се извършва от специализираната общинска служба по озеленяване (чл. 35, ал. 2, вр. чл. 37, ал. 1). Според чл. 47, ал. 1 от цитираната наредба, на територията на О. В. се забранява унищожаване на декоративни дървета и храсти, независимо от собствеността им, като ал. 2 на същия член урежда, че по изключение растителността на територията на община Варна се премахва при наличие на изсъхнали и болни дървета, издънкова и самонастанена растителност, особено в основи на сгради и съоръжения, както и дървета, застрашаващи сигурността на гражданите, безопасността на движението, сградите, съоръженията и инженерната инфраструктура. Редът за премахване на дървесна и храстова растителност е уреден в чл. 48 и следващите от Наредбата и изисква писмено разрешение, издадено от кмета на Община Варна, съответно кмета на района, на чиято територия се намира растителността.

Цитираните нормативни разпоредби налагат еднозначен извод, че поддържането на зелените площи на територията на град Варна е непосредствено задължение на О. В. - чрез специализираната общинска служба или други ангажирани от Общината лица, като това поддържане включва предприемане на съответните действия за отстраняване на изсъхнали, болни и/или застрашаващи сигурността на гражданите, тяхната собственост и инфраструктурата дървета, както и постоянното следене на състоянието на последните с цел препятстване възникването на потенциална опасност.

В конкретния казус съдът намира, че е налице основание за ангажиране отговорността на О. В. като собственик на причинилото вредата дърво, възложил надзора и работата по поддържането на същото на трето лице, проявило противоправно бездействие в разрез с предписаните от цитираната нормативна уредба правила, което бездействие е довело до процесното произшествие.

Възражението на ответника, че е възможно падането на дървото да е в резултат на случайно събитие, съдът намира за неоснователно. Случайното събитие е такова събитие, което не е могло да се предвиди или е осъществено в резултат на непреодолима сила. Въпреки установеното с показанията на свид. Р., че дървото е паднало по време на буря, съдът намира, че не всяка буря следва да бъде разглеждана като случайно събитие - напротив, с оглед продължителността на живота на едно дърво, възникването на бури е напълно предвидимо и възможните последици от тях следва да бъдат съобразени от лицата, ангажирани с поддръжка на зелените площи, предвид потенциалната опасност за сигурността на гражданите, безопасността на движение и инфраструктурата. Случайно събитие - с непреодолима сила, би била единствено буря с изключителен интензитет, чиито последици биха били непредотвратими въпреки всички положени усилия от страна на поддържащите. Наличието на такова събитие на процесната дата по делото не беше установено; от ответника не са представени каквито и да е доказателства в тази насока, въпреки изрично разпределената доказателствена тежест. Нещо повече, с оглед изложените от IV ГО на ВКС мотиви в Решение № 166 от 10.03.2010 г. по гр. д. № 4284/2008 г., дори при наличието на случайно събитие, би могло да се приеме, че произшествието е предизвикано от същото само ако ответникът установи, че е спазил всички изисквания на закона относно изпълнението на задълженията си по поддържане на озеленените площи и декоративната растителност, но единствено поради въздействието на непреодолима сила произшествието е осъществено. В случая от ответника не само не са представени никакви доказателства, но не са наведени и никакви твърдения, касаещи осъществена поддръжка на процесното дърво.

Предвид изложеното, фактическият състав на чл. 410, ал. 1, т. 2 и т. 3 от КЗ е установен.

Относно размера на изплатеното обезщетение, чиято репарация се иска:

Съгласно чл. 386, ал. 2 КЗ, при настъпване на застрахователно събитие, застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, като обезщетението не може да надхвърля застрахователната сума, освен когато това е предвидено в КЗ. Чл. 400 КЗ урежда, че за действителна застрахователна стойност (при пълна увреда) се счита стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество - ал. 1, а за възстановителна застрахователна стойност (при частична увреда) се счита стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка - ал. 2. Анализът на горните норми налага извод, че обезщетението се дължи по пазарната стойност на увреденото имущество, в рамките на застрахователната сума.

Относно стойността, необходима за възстановяване на щетите по лек автомобил „М. 3“ с рег. № * **** **, причинени от процесното произшествие, съдът кредитира заключението на вещото лице, неоспорено от страните. Със същото общият размер на

посочените щети по средни пазарни цени към датата на ПТП е определен на сумата от 8578,89 лева. Доколкото изплатеното от застрахователя обезщетение от 3580,89 лева е в рамките на горната сума, а ликвидационните разноси в размер на 15 лева са в рамките на обичайното, съдът намира, че възражението на ответника, че исканата сума е завишена, е неоснователно. Искът по чл. 410, ал. 1, т. 2 и т. 3 от КЗ се явява основателен и следва да бъде уважен.

С оглед основателността на главния иск, основателен се явява и акцесорният такъв за заплащане на законна лихва върху претендираната сума, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

За неоснователен обаче съдът намира предявеният иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Претендираната по него сума от 236,29 лева поначало е некоректна, тъй като е изчислена за периода от 14.04.2022 г. до 23.05.2023 г., а видно от представената по делото обратна разписка, регресната покана е получена от О. В. на 14.03.2023 г. Неясно остава и на какво основание ищецът твърди, че срокът на плащането е настъпил месец след получаването на поканата. Видно от съдържанието на същата, с нея застрахователят кани представител на Общината в 7-дневен срок от получаване на съобщението да се яви в представителство на дружеството за уговаряне на начина на заплащане на възникналото на основание чл. 410, ал. 1 от КЗ задължение; срок за самото плащане не е определен. С оглед на това и предвид разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД, няма как да се приеме, че длъжникът е изпаднал в забава. Предявеният иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, като неоснователен, следва да бъде отхвърлен.

Относно съдебно-деловодните разноси:

При този изход на спора разноси се следват на двете страни, съразмерно с уважената и съответно отхвърлената част от исковите.

С инкорпорирания в молба вх. № 5395/22.01.2024 г. списък по чл. 80 ГПК ищецът „Д. 3.“ АД претендира сторени разноси, както следва: 193,84 лева – внесена държавна такса, 400,00 лева – депозит за съдебно-автотехническа експертиза, 30 лева - депозит за призоваване на свидетел, като по делото са представени платежни нареждания, удостоверяващи внасянето на съответните суми по сметка на съда, както и 200,00 лева – юрисконсултско възнаграждение. По отношение на държавната такса, съдът намира, че в полза на ищеца следва да бъде присъдена такава в размер на 143,84 лева - 4% върху сумата от 3595,89 лева по изцяло уважения иск по чл. 410, ал. 1 КЗ; не следва да бъде присъждана сумата от 50,00 лева, представляваща държавна такса за отхвърления иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Не следва да бъде присъждана и сумата от 30,00 лева - депозит за призоваване на свидетел, тъй като в съдебно заседание на 24.01.2024 г. свидетелят е заявил, че не желае да я получи, съответно сумата подлежи на връщане. Останалите разноси следва да бъдат присъдени съразмерно с уважената част от исковите - в размер на 563,00 лева.

Ответникът О. В. претендира юрисконсултско възнаграждение в определен от съда размер. Предвид еднаквата сложност на делото за двете страни, на осн. чл. 78, ал. 8 ГПК съдът определя възнаграждението в размер на 200 лева, като от тях, съразмерно с отхвърлената част от исковите, на страната следва да се присъди сума в размер на 12,33 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 410, ал. 1, т. 2 и т. 3 от КЗ, О. В., Булстат *****, със седалище и адрес на управление: гр. В., бул. №, да заплати на „Д. З.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. №, сумата от **3595,89 лева (Три хиляди петстотин деветдесет и пет лева и 89 ст.)**, представляваща изплатено от „Д. З.“ АД застрахователно обезщетение по застраховка „Каско на МПС“ по щета № 211316279/2022 г. и реализираните обичайни разноски за неговото определяне, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исковата молба – 25.05.2023 г., до окончателното изплащане на задължението.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Д. З.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. №, срещу О. В., Булстат *****, със седалище и адрес на управление: гр. В., бул. №, иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да изплати на ищеца сумата в размер на 236,29 лева – частичен иск от сумата 424,83 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 14.04.2022 г. до 23.05.2023 г. върху изплатеното от „Д. З.“ АД обезщетение по щета № 211316279/2022 г. в размер на 3580,89 лева и реализираните обичайни разноски за неговото определяне в размер на 15,00 лева.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 от ГПК, О. В., Булстат *****, със седалище и адрес на управление: гр. В., бул. №, да заплати на „Д. З.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. №, сумата от **706,84 лева (Седемстотин и шест лева и 84 ст.)**, представляваща съдебно-деловодни разноски, включващи държавна такса, внесен депозит за съдебно-автотехническа експертиза и юрисконсултско възнаграждение, съразмерно с уважената част от исковите.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК, „Д. З.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. №, да заплати на О. В., Булстат *****, със седалище и адрес на управление: гр. В., бул. №, сумата от **12,33 лева (Дванадесет лева и 33 ст.)**, представляваща съдебно-деловодни разноски, включващи юрисконсултско възнаграждение, съразмерно с отхвърлената част от исковите.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Варна, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____